

Svetnje pri Celju. Na Marijin praznik, v nedeljo dne 8. septembra bo tukaj cerkveno opravilo ob 6. uri, pozno ob 10. uri pri Sv. Rupertu.

Sv. Rupert nad Laškim. Od 16. avgusta je Sv. Rupert tako prazen in osamljen; zlasti ženska mladina je tako izumrla, pa tudi drugih ljudi vidiš malo, a delavcev sploh ni dobiti. Je to čudna, obenem žalostna prikazen vedno večjega obubožanja, ki žene cele množice kmetijskih ljudi v Savinjsko dolino za borim zasluzkom obranja hmelja. Pred tremi leti so nekateri tukajšnji posestniki zasadili hmelj, da bi si vsaj nekoliko pomagali pri gospodarstvu; tukaj namreč vino ne uspeva več, žlahtnega sadja ni, mlekarstvo se ne obnese, ker smo predaleč od vsake poštene ceste in zveze z prometnimi središči; a judje in še bolj judovski krščanski mešetarji so nam vzeli veselje do hmelja. Sedaj ima samo še par posestnikov hmeljske nasade; a hmelj je letos tukaj v hrihah nenavadno dobro razvit in izvrstno ohranjen, dočim tožijo povsod po dolinah, da je hmelj zelo porjavel. Ko bi se vsi hmeljarji držali gesla: pošteno blago naj se tudi pošteno plača, za sramotne cene pa judovskim hlapcem in mešetarjem ne damo blaga, potem bi se pač ne prodajal več po lanskim sramotnih cenah. Bog nam daj več kmetijske zavesti in odločnosti!

Važno!

Novo uradne ure pri sodiščih v Mariboru. Pri sodiščih v Mariboru so uvedene sledeče uradne ure: za mesec september od pol 8. do pol 13. ure in od 16. do 18. ure; od 1. oktobra dalje pa od 8. do 12. ure in od 15. do 18. ure. Vložnice je odprto meseca septembra od 8. do 12. ure in od 16. do 17. ure; od 1. oktobra naprej pa od 8. do 11. ure in od 13. do 15. ure.

Poskrbimo si pravočasno čistogojene kvasnice za prevrenje sadnega in vinskega mošta. Letos, ko imamo razmehoma malo jabolk in hrušk, moramo posebno paziti na to, da homo imeli dobro domačo pijačo za prihodnje leto. Če nam ne prevre sedaj pravilno jabolčni mošt, ostane sladek še dolgo in se je bati, da nam sadjevec cikne ravno takrat, ko bi se najbolj rabil. Cikne in pokvari pa se nam po največ zato, ker nismo ž njim pravilno ravnali, ali pa, ker ni popolnoma prevrel sedaj v jeseni. Saj vemo, da sadni mošt nerad prevre in to radi tega, ker nima toliko redilnih snovi v sebi za kvasne glivice kakor vinski mošt in ker prav pogosto nima dobrih kvasnih glivic v sebi. Zato moramo cepiti sadni mošt z dobrimi kvasnimi glivicami, če hočemo dobiti dobro, prevreto, stanovitno pijačo za domačo vporabo. Take kvasne glivice pa dobimo lahko od Oblastne kmetijske poskusne in kontrolne postaje v Mariboru, če jih naročimo s 5.— Din kolekovano prošnjo. Če ne znamo pravilno ravnati s takimi glivicami, ker nismo nikdar imeli prilike, da bi videli, kako se uporabijo, zahtevamo lahko z naročilom vred tudi navodilo o uporabi kvasnih glivic. Ena cevka stane 2 Din, navodilo pa samo 1 Din. Hkrati naj bode še povdarjeno, da se ravno iste kvasnice rabijo tudi za vrenje vinskega mošta. Priporoča se, da se naročijo pravočasno. Kdor prepozno pride, navadno ne dobi nič več.

Inž. Henrik Mohorčič.

ZA RAZVEDRILLO

Edina priložnost. Žena je zjutraj kregala svojega moža: »Celo noč si govoril v spanju. Kaj vendar misliš?« »Oh, ljuba žena«, odgovori mož, »glej, tako vsaj pri edini priložnosti pridem tudi jaz do besede!«

Nobenega. Neki grof, strasten lovec in dobrojedeč, je nekoč povabil znanca na par jerebic. Ko so bile že pečene, gospodarja in povabljenca pa še ni bilo, se je kuharica lotila jerebic, kajti bila je lačna in lakotna na divjačino. Ko sta prišla grof in njegov prijatelj — jerebic ni bilo več. A kuharica si je pomagala spretno iz zadrege. Najprej je prosila grofa, ne da bi povabljenec slišal, naj nabrusi nože, češ, da jih ona ni utegnula. Rade volje se je grof pripravil na delo, obenem pa mislil na sočnate jerebičice, katerih vonj mu je prijetno udarjal v nos. Kuharica pa je nato povabljenca zašepetala v uho: »Pazite se! Gospod ima danes napad.« — »Kakšen napad?« vpraša gost. »I, kakšen! Blaznosten! Ali ne vidite, da brusi nož?« — »Da brusi nož?« ponavlja začuden povabljenec. »Pa zakaj?« — »Boste že videli. Ali ne veste, kaj počenja gospod grof, kadar dobi napad? Ušesa poreže vsakemu, ki pride predenj!« — »Za božjo voljo,« vzklikne prijatelj in — ne da bi poslušal kuharico dalje — jo ubere v divjem diru po stopnjicah. Grof vpraša ves začuden kuharico: »Kaj se je zgodilo? Zakaj beži?« — »Joj, kaj niste ničesar videli, gospod grof? Pograbil je jerebice in zbežal.« Grof je bil ves obupan. Skoči k oknu in vidi prijatelja, ki beži čez trg, kolikor ga pete neso. Ne mara se niti ozreti. Grof pa, mahajoč z nožem v desnici, vpije za njim: »Vsaj eno, vsaj eno!« — A gost beži in se drži za ušesa, kričeč: »Nobenega, nobenega!«

Zmotiti se, je človeško. Lavater, začetnik posebne znanosti, si je pridobil toliko spretnost, da je iz potez na človeškem obrazu sklepal na značaj in poklic in oboje večkrat sijajno zadel. Bil je ponosen na svoje tozadevne zmožnosti. Nekeč se je peljal v poštnem vozu vozu iz Zürichu v Švici, kjer je bil uslužben kot protestantovski župnik, v Bazel. Poleg njega je sedel drug mož s prav zadovoljnim obrazom. Lavater ga je seveda gledal in vprašal: »Gospod, ali vas lahko vprašam, kako kaj napredujejo vaše ovčice?« Dobrosrčni mož je odgovoril: »Jaz ne pasem nobenih ovčic, ker nisem pastir. Lavater je tiščal še naprej v njega, češ, da on ne misli na čredo ovac ali koz, ampak na družbo vernikov. »Tudi verne družbe nimam,« se je glasil odgovor. »Torej niste župnik kakor na primer jaz?« Za odgovor je neznanec samo zmajal z glavo. Lavater je bil še bolj radoveden in je vpraševal naprej: »Povejte mi, prosim vas, kaj je pravzaprav vaš poklic?« Čez nekaj časa mu je navorjeni zabrusil v obraz: »Če že hočete na vsak način znati, s čim se ukvarjam, vam pravim: jaz sem krvnik ali rabej v Bazlu!«

Skopuh, ki mu je težko najti enakega. Pred nekaj dnevi smo srečali v hrihkih moža, ki je kazal že na zunaj znake skoposti. Nesel je na palici preko rame na enem koncu ceker, iz katerega je smrdelo meso, na drugem v slatinšeku petrolej. Prijatelj je spoznal švajdravega možica in mi pripovedoval, da je iz skoposti čisto sam na lepem in z lesom bogato založenem posestvu. Je vse v ene osebi: gospodar, gospodinja, kuharica itd. Najbolj je hud, ako mu kdo omeni žlahto in ga vpraša, komu bo zapustil po smrti bogato premoženje. Ko smo bili vstrijic s čudakom, se ga je dotaknil tovariš z vprašanjem: »Oče, kmalu bo treba na drugi svet. Komu boste zapustili koše suhega denarja?« Dedec je prijatelja srdito pogledal, zakašljajal in odgovoril glasno hripavo: »Jaz bom dobro vedel v naprej, kedaj bo moja zadnja. Tik pred smrtjo, bom denar zažgal, pepel pa spil, da bom odnesel seboj pod zemljo celo premoženje in se bo žlahta lahko obrisala za menoj!« Po teh besedah je krevsal naprej, se smejal in ponavljal sam zase: »Zažgal in pepel pa — spil!«

ZA NAŠO DECO

Kako je Tonček prvič hodil v šolo.

Zivel je nekoč majhen deček, Tonček po imenu, ki je prišel kar iz štokrlijnega gnezda v šolo. To pa se je vršilo tako:

Lep jesenski dan je bil. Tedaj je rekla mati v jutro Tončku: »Tonček, danes moraš prvič v šolo!«

»Vem«, reče mali Tonček, »torbico imam že na hrbtu, tabla in začetnica pa sta v njej.«

»Prezgodaj je še, počakaj malo, pozneje bom šla s teboj.«

»Pot vem sam. Z Bogom, mati!« in ni ga bilo več. Korakal je kakor vojak in mati si je mislila: »Pustimo ga! Jutri se mu gotovo ne bo več tako mudilo.«

Mali Tonček je na potu v šolo.

»Kam pa, kam?« ga vpraša voliček na paši. »V šolo, učiti se. Jaz ne morem tako brez skrbi živeti kot ti.«

In mali Tonček gre dalje, si poje in žvižga, da si ptička misli: »Ta zna to kmalu tako dobro kakor jaz.«

Ko dospje Tonček pred šolska vrata, so bila še zaklenjena; bilo je v resnici še mnogo prebrano. Blizu vrat stoji dolga lestvica — krovce je imel priti te dni, in ta je segla daleč na streho.

»Vrata zaklenjena?« si je mislil mali Tonček. »Ali ne drži pot tu gor? No, meni je prav!« in začel je stopati po lestvici ter stopal toliko časa, dokler je šlo. Potem je plezal še po strehi navzgor; o saj je znal plezati kakor veverica, a šolsko torbico je imel še vedno na hrbtu. Ni trajalo dolgo in dalje ni mogel, če ni hotel na drugi strani nizdol.

»Stoje, misli Tonček, tu dalje gre navzdol in tega nočem; ali jahati hočem!« ter je sedel na slame, klicajoč: »Kako velikega konja imam! Zdaj sem gotovo najvišji v šoli.«

Ali jahanje mu ni dolgo ugajalo, hodil je po slemenu sem ter tja in je pogledal v dimnik. Ta pa je haš kadil svojo pipo in Tončka je zpeklo v oči. »Pfuji!« je rekel, »to je slab tobak!« ter se je vrnil po slemenu do drugega konca strehe in tam je imela štokrlija svoje gnezdo.